

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w T. wniosła pozew przeciwko M. O. o zapłatę kwoty 2931,58 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 2300 zł oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 631,58 zł - od dnia 12.10.2018r. W uzasadnieniu podała, że na podstawie umowy cesji z dnia 30.12.2018r. nabyła wierzytelność, przysługującą wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki zawartej na odległość z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 11.09.2018r., nr (...).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zarzucił brak udowodnienia roszczenia, brak legitymacji czynnej i biernej, przedawnienie roszczenia.

Stan faktyczny:

W dniu 11.09.2018r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...). Za pośrednictwem strony internetowej (...) pozwany zarejestrował się, podając imię, nazwisko, nr P., adres e-mail, numer telefonu, adres zamieszkania, zapoznał się ramową umową pożyczki, formularzem informacyjnym (m.in. o kosztach pożyczki, kwocie pożyczki, dacie spłaty, całkowitej kwocie do spłaty). Po zarejestrowaniu się i utworzeniu profilu pozwany dokonał w dniu 27.05.2018r. przelewu rejestracyjnego 1 grosza, w celu weryfikacji danych pozwanego i numeru rachunku bankowego, na który – po akceptacji wniosku pozwanego – została następnie przelana przez pożyczkodawcę kwota pożyczki. W dniu 11.09.2018r. pozwany złożył wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 2300 zł, na okres 30 dni, zapoznał się z Ramową Umową P., Tabelą Opłat. Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 2950,44 zł, w tym z tytułu prowizji 631,58 zł, z tytułu odsetek umownych 18,86 zł. Konsultant wierzyciela pierwotnego telefonicznie dokonał weryfikacji wniosku pozwanego, potwierdził dane, zawarte w formularzu informacyjnym, warunki pożyczki oraz poinformował, że decyzja o przyznaniu pożyczki zostanie przekazana pozwanemu na adres e-mail, podany przez pozwanego oraz drogą e-sesmesową na numer telefonu, podany przez pozwanego. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta na odległość w dniu 11.09.2018r. Decyzja pożyczkodawcy o udzieleniu pożyczki została przekazana pozwanemu pocztą elektroniczną i sms-em. W dniu 11.09.2018r. pożyczkodawca przełał kwotę pożyczki na rachunek, podany przez pozwanego i zweryfikowany przelewem (...) grosza. Wobec braku spłaty, pożyczkodawca wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty pismem z dnia 26.10.2018r.

Dowód:

wydruk raportu z rejestracji z dn. 27.05.2018r. (k-19)

potwierdzenie przelewu (...) gr. (k-20)

wydruk wniosku pozwanego z 11.09.2018r. (k-21)

wydruk e-mail z 11.09.2018r. (k-22)

formularz informacyjny (k-23 i nast.)

ramowa umowa pożyczki z tabelą opłat (k-25 i nast.)

umowa pożyczki – potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki (k-31)

raport z dostarczenia wiadomości sms (k-32)

potwierdzenie przelewu kwoty 2300 zł z dn. 11.09.2018r. (k-33)

wezwanie do zapłaty z dn. 26.10.2018r. z potwierdzeniem nadania listem poleconym (k-34-37).

W dniu 30.12.2018r. (...) Sp. z o.o. zawarła ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności m.in. przysługującej względem pozwanego.

Dowód:

umowa cesji wierzytelności z dn. 30.12.2018r. (k-46-48)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 353 § 1 kc, zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego (art. 354 §1 kc). Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 kc). Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§1 i 2 kc). Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481§1 kc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w świetle art. 6 k.c., spoczywał na stronie powodowej, która swoje żądanie zapłaty oparła na umowie pożyczki z dnia 27.09.2018r., stawiając pozwanemu zarzut nienależytego wykonania zobowiązania, poprzez brak zapłaty ustalonej w umowie kwoty. W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie pozwany nie wykazał, że spełnił świadczenie zgodnie z w.w. umową, jak również nie wykazał, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc). Podniesione przez niego zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności, potwierdzającą przelew wierzytelności, przysługującej względem pozwanego, z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki (art. 509 kc w zw. z art. 6 kc).

Umowa została zawarta na odległość za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Przedstawione przez powoda dokumenty wskazują na fakt zawarcia przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda przedmiotowej umowy pożyczki. Ponadto, powód przedstawił dowód na okoliczność nadania przesyłki poleconej, zawierającej wezwanie do zapłaty, co wskazuje na domniemanie doręczenia. Pozwany zaś nie podnosił, że nadana do niego przesyłka zawierała inny, niż twierdzi powód, dokument, albo, że zostały wysłane na niewłaściwy adres pozwanego. Pomimo wezwania, pozwany nie stawiał się też na wezwanie Sądu, celem przesłuchania w charakterze strony, wobec czego Sąd pominął ten dowód (art. 299 kpc). Istotnym jest ponadto, że pozwany nie zaprzeczył wprost faktom, podanym przez powoda, na okoliczność zawarcia przedmiotowej umowy. Nie zaprzeczyła, że uiszcza w dniu 14.06.2018r. prowizję w kwocie 1122,61 zł, co było warunkiem udzielenia pożyczki refinansującej zobowiązania pozwanej u innych pożyczkobiorców. Nie zaprzeczył, że dokonał rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy, dokonał przelewu rejestracyjnego 1 grosza na rachunek pożyczkodawcy, złożył wniosek o pożyczkę 2300 zł, oraz, że kwota ta została przelana na podany przez niego rachunek bankowy. Zgodnie z art. 230 kpc, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać

za przyznane. Nie wystarczy zatem ogóle stwierdzenie, że strona „kwestionuje wszystkie fakty i twierdzenia powoda, za wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznaje”. Mając więc na uwadze dowody przedstawione przez powoda oraz okoliczność, że pozwany pomimo wezwania nie stawiała się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień co do konkretnych faktów, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 212 § 1 kpc), Sąd uznał, ustalając stan faktyczny sprawy, fakty te za przyznane. Przyjmując zatem, że pozwany zawarł w drodze elektronicznej umowę pożyczki, należało uznać, że to na nim spoczywał ciężar wykazania, że właściwie wywiązał się ze swego zobowiązania. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwany nawet nie podniósł zarzutu zapłaty, mimo że termin wymagalności jego zobowiązania wynikał z umowy i minął 11.10.2018r.

Na uwzględnienie nie zasługiwał przy tym zarzut pozwanej (złożony, jak wynika z treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, z ostrożności procesowej), że postanowienia przedmiotowej umowy stanowią niedozwolone klauzule umowne w zakresie kosztów pożyczki, przy czym nie wskazał konkretnego postanowienia umowy, który kwestionuje.

W myśl art. 3851 § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W niniejszej sprawie pozwany był zobowiązany do zapłaty prowizji w kwocie 631,58 zł. Wynagrodzenie prowizyjne zostało sformułowane w sposób jednoznaczny a warunki udzielenia pożyczki i takie uregulowanie nie powinno stanowić dla nie zaskoczenia, skoro wynika wprost ze złożonego wniosku, wiadomości sms na numer telefonu pozwanego i doręczonych mu pocztą elektroniczną dokumentów.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy (...), a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Strony mogą swobodnie zdecydować, czy pożyczka będzie mieć charakter umowy darmej (np. pożyczki grzecznościowej), czy też odpłatnej. W niniejszej sprawie pożyczka była odpłatna, gdyż wyraźnie wynika to z zawartej umowy. Wynagrodzenie za udzielenie pożyczki można ustalić w dowolny sposób.

Nawet przyjmując, że postanowienie umowy, nakładające na pozwaną obowiązek zapłaty prowizji w określonej wysokości, nie zostało z nią uzgodnione indywidualnie, a wynika z wzorca umowy, na co wskazuje specyfika zawierania umów tego rodzaju, to do ustalenia, że postanowienie to nie wiąże pozwanej (jako konsumenta), wymagane jest spełnienie jeszcze dodatkowych przesłanek z art. 385(1)§1 kc, a więc, że określone postanowienie umowy kształtuje jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to jednak postanowień, określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W przedmiotowej umowie jednoznacznie sformułowano obowiązek pozwanego zapłaty prowizji. Nie można przyjąć, że kształtowało to prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, wykorzystywało jego niewiedzę, zmierzało do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania, zakładało nieusprawiedliwioną dysproporcję świadczeń, rażąco naruszając interesy konsumenta i jako takie, aby spełniało przesłanki abuzywności i było wyłączone z umowy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów i art. 481§ 1 i 2¹ kc, powództwo podlegało uwzględnieniu.

Orzeczenie w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 98§1 i 3 kpc. W skład kosztów procesu, które pozwana, jako przegrywająca sprawę, ma obowiązek zwrócić powodowi, wchodzi: opłata sądowa od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (100 zł + 900 zł + 17 zł).